

פרשת ויק"פ תש"פ

גליון תשצ"ד (שנה י"ז)

גליון

מעדני אשר

וי"ל ע"י עכון מעדני אשר

איך מותר להסתכן וללמוד במקום שיש קרונה שמדבקת הרי במקום דשכיח היזקא אינה מגינה על שלוחי מצוה?

בפרשתן ל"ה א' ויקהל משה.

איתא בילקוט שמעוני בפרשתן רמז ת"ח רבותינו בעלי אגדה אומרים מתחלת התורה ועד סופה אין בה פרשה שנאמר בראשה ויקהל אלא זאת בלבד אמר הקדוש ברוך הוא עשה לך קהלות גדולות ודרוש לפנייהם ברבים הלכות שבת כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהלות בכל שבת ושבת ולכנוס בבתי מדרשות ללמד ולהורות לישראל דברי תורה איסור והיתר כדי שיהא שמי הגדול מתקלס בין בני מכאן אמרו משה תקן להם לישראל שיהיו דורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות החג בחג, אמר משה לישראל אם אתם עושים כסדר הזה הקדוש ברוך הוא מעלה עליכם כאילו המלכתם אותי בעולמי שנאמר ואתם עדי נאם ה' ואני אל, וכן דוד הוא אומר בשרתי צדק בקהל רב וכי מה בשורה היו ישראל צריכין בימי דוד והלא כל ימיו של דוד מעין דוגמא של משיח היה אלא פותח ודורש לפנייהם דברי תורה שלא שמעתן אזן מעולם.

איתא בגמ' כתובות ע"ז ב' מכריז רבי יוחנן הזהרו מזובי של בעלי ראתן זבובים השוכנים עליו קשות להביא אותו חולי על איש אחר רבי זירא לא הוה יתיב בזיקיה במקום שתגשב רוח אחת על שניהם רבי אלעזר לא עייל באהליה, רבי אמי ורב אסי לא הוו אכלי מביעי דההיא מבואה לא אכלו מביצה שנולדה במבוי שלהם רבי יהושע בן לוי מיכרך בהו ועסיק בתורה נדבק אצלם בשעה שעוסק בתורה ומושיבן אצלו ומובטח הוא שתגין התורה עליו ולא יזוק אמר אילת אהבים יעלת חן משלי ה' אם חן מעלה על לומדיה אגוני לא מגנא.

יש להקשות: הרי אמרינן בגמ' פסחים ח' ע"מ ב' דהיכא דשכיח היזיקא לא אמרינן שלוחי מצוה אינה ניזוקין וראיה מהא דכתיב ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני, דהיכא דשכיח היזיקא לא סמכינן אהא דשלוחי מצוה אינן ניזוקין, א"כ על מה סמך רבי יהושע בן לוי שלמד תורה ליד חולים במחלה מדבקת הרי זה אסור, משום ושמרתם מאוד לנפשתיכם כך מקשה בקובץ שעורים כתובות אות רע"ז, וכן בהגהות אהבת איתן על העיין יעקב.

איכא כמה תרוצים:

א. הא דאמרינן בגמ' דהיכא דשכיח היזיקא לא אמרינן שלוחי מצוה אינן ניזוקין, זהו דוקא בשאר מצוות, אבל ללימוד תורה שאני וכדיליף מק"ו אם חן מעלה על לומדיה על אחת כמה דמגינה וזה אפילו היכא דשכיח היזיקא, כך כתב בקובץ שעורים כתובות אות רע"ז, וכן בהגהות אהבת איתן.

ב. מה שר' יהושע בן לוי סיכן חייו, וסמך על הנס, היינו דוקא בתלמוד תורה דרבים, דמגינן אף בשכיח היזיקא, וזוהי אתי שפיר דסמך על הנס אע"ג דבעלמא קימ"ל דאין סומכין על הנס דהיינו ביחיד, אבל בצורך רבים סומכים, כך תירץ באהבת איתן כתובות ע"ז ע"מ ב'.

ג. במקום סכנה אסור לאדם לסמוך על הא דאילת אהבים וזה נכלל במה שאחז"ל תענית כ"ב דאין סומכין על הנס שמא אין עושין לו נס ואם עושין לו נס מנכין לו מזכותו, וכמו כן אין סומכין על "שלוחי מצוה אינן ניזוקין" במקום דשכיח היזיקא, וצריך לומר דיתכן דאין סכנת נפשות באותו שחין של בעלי ראתן אלא יסורין וע"כ אין בו אזהרה של "ונשמרתם לנפשתיכם" וע"כ היה מותר לבטוח שלא יארע לו כל רע, כך כתב בספר משנת פקוח נפש סימן ס"ט אות ז'.

ד. ע"פ מה דכתב בערוך לנר יבמות ס"ה ע"מ ב' וכן בהגהות אורח מישור נזיר ס"ו דלאו כ"ע סבירא ליה דבשכיח היזיקא לא אמרינן שלוחי מצוה אינם ניזוקים, דהרי איתא במשנה נזיר ס"ו ע"מ א' נזיר היה שמואל, כדברי ר' נהוראי, שנאמר ומורה לא יעלה על ראשו, נאמר בשמשון ומורה ונאמר בשמואל ומורה, מה מורה האמורה בשמשון נזיר, אף מורה האמורה בשמואל נזיר, א"ר יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם, א"ל רבי נהוראי, והלא כבר נאמר, ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני, שכבר היה עליו מורא של בשר ודם, ואם נאמר דבשכיח היזיקא שאני מה הראיה אלא בעל כרחך שאף בשכיח היזיקא לא אמרינן שלוחי מצוה אינם ניזוקים, א"כ אפשר דרבי יהושע בן לוי סבר כהאי שיטה לכן סבירא ליה דמותר ללמוד תורה אף במחלה מדבקת דשכיח היזיקא, מעדני אשר.

ובחיידושי הריטב"א כתובות ע"ז עמוד ב' כתב חידוש ריב"ל מכריך בהו ועסיק באורייתא, פירוש מכרך בהו אפילו היכא דלא עסיק בה וכדאמרינן בסוטה כ"א א' גבי כי נר מצוה ותורה אור דאורייתא אפילו בעידינא דלא עסיק בה מגנא ומצלא לעוסקין בה לשמה.

ובחתם סופר על התורה בפרשת בשלה על הפסוק "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך" כתב לפי דברי גמ' הנ"ל לפרש דבר נפלא וז"ל אם יארע שאפילו מכות כאלה יהיה על האדם ואתה תלמוד עמו תורה לא אשים עליך אפילו חולה המתדבק כבעלי ראתן כי אני ה' רופאך כמו ברבי יהושע בן לוי.

מעדני אשר: אפשר לומר בדרך הלצה דמרומו דמי שעוסק בתורה מוגן שלא להידבק במחלה הנוראה: דאיתא בגמ' ברכות כ"ח עמוד ב' מודה אני לפניך ה' אלהי ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות, דמי שיעסק בתורה אין לו מה לדאוג ממחלת קרונה.

גליון זה נודב ע"י ידידינו
הרה"ג חיים בעק שליט"א
בני ברק
לעילוי נשמת אביו
הרה"ג יעקב נטע בן הרה"ג אשר אנשיל ז"ל
נלב"ע כ"ה אדר ב' תשע"ו
ת.נ.צ.ב.ה.

ברכת מזל טוב
לידידינו הגאון המפורסם
מחשובי רבני המערכת
העומד לימיננו מעת הקמת המערכת בעצה ובמעש
רבי **אברהם שרגא שטיגליץ** שליט"א
חבר בד"ץ ביתר עילית ורב קהילת צאנז ביתר
לרגל שמחת נשואי בתו תח"י במז"ט עב"ג
הבה"ח המופלג בתור"ש כמר **צבי גרין** נ"י
בנו של ידידינו הגאון רבי **אהרן מרדכי גרין** שליט"א דומ"צ קהילת לעלוב בית שמש
וברכת מזל טוב לאביו ידידינו שהשתתף בהוצאת הגליון
לכבוד השמחה הרב **מנחם שטיגליץ** שליט"א
יהא רעוא שבזכות מעשיו הכבירים להרבות תורה והוראה
יזכה לרוות נחת מכל יוצאי חלציו
ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י ידידינו
שלוחא דרבנן
הרב **מאיר פרוש** שליט"א
לרגל יומא דהלולא רבה של זקינו
הרה"ק רבי **אלימלך מליזענסק** זי"ע
בעל הנועם אלימלך
החל בכ"א אדר ת.נ.צ.ב.ה.
יהא רעוא שבזכותו של בעל ההלולא
יתברך בכל מילי דמיטב

הקורונה בהלכה

האם יש מצות ביקור חולים בחולה במחלת הקורונה?

יש לחקור כשיש לחולה מחלה המדבק האם יש מצות ביקור חולים או דילמא כיון שזה מדביק אין מצוה של ביקור חולים.

הנה בשו"ת הרמ"א סימן כ' בסופו ומובא בש"ך חו"מ סימן ש"ב ס"ק ב' וכן בכנסת הגדולה יור"ד סימן של"ה נשאל בענין משכיר שהשכיר את דירתו לשוכר ועשו קנין שכירות באופן שאין יכולים לחזור, ואשתו של השוכר נעשית חולי במחלה מדבקת ורוצה המשכיר לחזור בו, דטוען דהויא אונס.

ומסיק הרמ"א: וז"ל כי מה שאומר שהוא חולי מדבק, כולו הבל ומי שלבו נוקפו אומר כן כי השם יתעלה הוא המוחץ ורופא, ואם היה כדיני המשכיר בטל כל דיני ביקור חולים, כי לא מצינו בשום מקום שחילקו בין חולי מדבק לחולי שאינו מדבק, אלא ש"מ דאף בחולה המדבק יש מצוה של ביקור חולים.

חזינן מדבריו דמצות ביקור חולים הויא אפילו במחלה המדבקת.

וכן כתב מוהר"ח פלגז"י בספרו נשמת כל חי ח"ב חו"מ סימן מ"ט, וכן בשו"ת באר משה ח"ג סימן כ"ט ומובא בפסקי תשובה ח"א סימן קע"ה וילך לבקר אף חולה במחלה המדבקת, ושומר מצוה לא ידע דבר רע, ורבים מיראי ה' עושים כסדר הזה, ואינם ניוזקים כלל ולא תאוונה עליהם כל רעה.

אבל בשולחן גבוה יור"ד סימן של"ה כתב וז"ל ומי שומע לו להיכנס בסכנת נפשות דכתיב במגפה ידבק וכו' וכן נוהגין שלא לבקר חולי מגפה, וכן כתב בשו"ת בית דוד סימן ק"ח.

וכן מרן הדברי יציב חו"מ סימן ע"ט ס"ק י"א כתב דדברי הרמ"א תמוהים מצד הסברא והמציאות, ובהרבה מקומות מצינו דחיישינן לחולי המדבק.

יש להקשות: מהא דאיתא בגמ' נדרים ל"ט ע"ב דכל המבקר את החולה נוטל אחד משישים בחליו, א"כ חזינן דכל ביקור חולים הויא מחלה מדבקת, ואפ"ה איכא מצוה ביקור חולים, מעדני אשר.

איכא כמה תרוצים:

א. דכיון שהוא רק קצת אין בזה סכנה, לכך איכא מצוה, משא"כ במחלה המדבקת שיש בזה סכנה, מעדני אשר.

ב. ע"פ מה שכתב המהרי"ל בח"ב חידושי אגדות וז"ל דע כי כאשר מבקר את החולה אז הוא מתחבר עליו, ובפרט כאשר הוא בן גילו, ועל ידי כך החולי מתפשט ממנו, ולא שידבק על המבקר החולי, לפי הנ"ל א"ש דזה לא חולי המדבק, מעדני אשר.

מעדני אשר: יש להעיר מדברי הגמ' ב"מ ל' ע"ב דאמרינן התם ילכו זה ביקור חולים, ומקשה הגמ' היינו גמ"ח, וכיון דתנן שצריך לעשות גמילות חסדים, ידעינן שצריך לבקר את החולה, ומדוע צריך לומר את זה, ומתרץ הגמ' לא נצרכה אלא לבן גילו דאמר מר בן גילו נוטל אחד משישים בחליו ואפילו הכי מיבעי ליה למיזל לגביה, חזינן דהמבקר מתדבק מהחולה, וכן בעטרת ישועה שמות אות ט' מסמיך את הגמ' ברכות י"ב ע"ב המתפלל על החולה צריך שיחלה עצמו עליו, ואז נוטל אחד משישים ועל ידי זה יש רפואה, א"כ הדרא קושיא לדוכתא ויתורץ בתרוץ א'.

חולה במחלה מדבקת (קורונה) ויצטרכו לשרוף אח"כ את התפילין?

האם אסור לו להניח תפילין?

יש לחקור חולה במחלה מדבקת שע"פ פקודת הרופא לאחר שיבריא צריך לשרוף את כל החפצים שלבש בימי מחלתו ויצטרכו לשרוף גם את התפילין האם מותר להניח תפילין בימי מחלתו או דילמא אסור דגורם למחיקת ושריפת התפילין.

הנה השואל בשו"ת דובב מישרים ח"א סימן צ"ט רצה לומר דכיון שהוא אנוס, וא"א לו להניח תפילין, כדי שלא יגרום עי"ז שריפת התפילין, א"כ אפילו כשאנו מניח, חשיב כאילו עשה מצוה, דקימ"ל בגמ' ברכות ו' ע"א שבת ס"ג ע"א חישב לעשות מצוה ולא עשאה מחמת אונס דהויא כאילו עשאה, א"כ אסור להניח תפילין.

אבל הדובב מישרים דחה את דבריו: ע"פ הש"ך חו"מ סימן כ"א דאונס כמאן דעביד לא אמרינן, אבל אונס כמאן דלא עביד אמרינן, א"כ להיפך יותר טוב שיניח תפילין, והא דישרפו אח"כ את התפילין הויא אונס ולא חשיב כאילו שורפו.

ומסיק: דאינו רשאי להניח תפילין, כיון שודאי וברור שיבא לידי מחיקה והויא כמוחק בידים ואסור, וכן כתב אחיו של הדובב מישרים בשו"ת חזון נחום ח"א סימן ו' שאסור להניח תפילין.

וכן בשו"ת אגרות משה אור"ח ח"א סימן ד' ה' ו' כתב שיש איסור להניח תפילין בחולה במחלה המדבקת שיצטרכו לשרוף אח"כ, ולא דמי למה שכתב הרמב"ן הובא בר"ן שבת קל"ד באישתף חמומי עי"ש.

אבל בשו"ת משנה שכיר יור"ד סימן ר"י חולק על הדובב מישרים וכותב דזה פלא הפסק שלו כיון דקימ"ל דאין למצוה אלא מקומה ושעתה והוא חייב בכל יום במצות עשה דתפילין, איך אפשר לבטל משום גרמא דבזיון דלעתיד, ומה גם דהחויב עשה דתפילין מוטל עליו והבזיון לא נעשה על ידו, ומסביר ע"פ הש"ך חו"מ סימן כ"א דאונס כמאן דעביד לא אמרינן וכמאן דלא עביד אמרינן, א"כ מוטב שיניח תפילין דע"י אונס בזיון לא מקרי שהניח תפילין, אבל ע"י אונס הנחת תפילין הויא כאילו לא ביזה את התפילין.

וכן בשו"ת אמרי דוד סימן ר"ח מובא בפסקי תשובה סימן קס"ה כתב כיון דבהנחת תפילין מצוה קעביד אין לו להביט מה שיהיה אחריו, כמו דאמרינן בגמ' ברכות י' ע"א בהדי כבשא דרחמנא למה אע"פ שאתה רואה שיצא ממך בנים שאינם הגונים.

מערכת

"קול המעדנים"

ניתן לשמוע שיעורי המעדני אשר בהלכה ואגדה

שנאמרו בקהלות הקודש בארץ ובחול

במספר **079-5702714**

וכן קול הלשון

ישיר **073-2951280**

הרי זה מוקצה?

הנה בשו"ת תשורת שי ח"ב סי' קפ"ו נשאל תמהתי על מה שנוהגין היתר בשבת להסיר מן השלחן הקערות עם עצמות אף שאין עליהם מאכל כלל ואין ראוי אף לכלבים, ולכאורה אין להתיר רק בצריך למקומו, וא"כ היכא שאפשר לנער על הארץ או אף על השלחן ואין צריך למקום ההוא לא יהא רשאי לטלטל, ומאי שנא משוכח מעות על הכר דמפורש בסימן ש"ט ס"ד דצריך דוקא לנער ולא לטלטל, וגם כשמביאין קערה עם אגוזים על השלחן ואוכלין מקצת קמח וזורקין הקליפין בחזרה להקערה אף שעדיין יש גם אגוזים מדוע יהא מותר לטלטל, ומאי שנא ממה דאיתא סימן ש"ט ס"ג לענין כלכלה מלאה פירות ואבן בתוכה דצריך לנער דוקא, ואף דהמג"א סימן ש"ח סקכ"א מחלק להיתרא וכתב שאני הכא דהם בטלים לגבי פת, לא זכיתי להבין מדוע לא נימא דהאבן בטל לגבי הפירות.

והשיב בתשורת שי: מענין טלטול העצמות יש להמליץ דסתם עצמות ראויין לכלבים, זולת כשידוע בודאי שאין ראויין לכלבים וכדמוכח מלשון הברייתא שבת קכ"ח מטלטלין העצמות מפני שהן ראויין למאכל כלבים, וכן משמע מלשון הרמב"ם פ"ו מהלכות שבת ה"ז שכתב העצמות מפני שהן מאכל לכלבים ובקליפין גרעינין הראויין למאכל בהמה, וכן בש"ע סימן ש"ח ס"ו בעצמות כתב שראויי לכלבים וקליפין וכו', אבל אם אין הקליפין ראויין וכו' מדהתחיל בעצמות וקליפין וסיים רק בקליפין אם אין ראויין, משמע דשאני עצמות דסתמן ראויין משא"כ בקליפין.

ועוד כשהעצמות בקערה על השלחן גם כשאין ראויין לכלבים יש לומר דסמכו על דעת רש"י דסבירא להו שבת קמ"ג דלבית הלל ורבי שמעון מותר, וביאר במגיני שלמה טעמו, משום דהן כגרף של רעי, ותירץ בזה קושית התוס' בטוב טעם ודעת, וכתב שם דעצמות שאין ראויין לכלבים וגרעינין וקליפין המונחין על השלחן מותר להגביהן בעצמן מפני שהם כגרף של רעי.

ובשלטי הגבורים ס"פ נוטל דלאחר שכתב דדברי רש"י תמוהין כתב אפשר כי על דברי רש"י סמכו האידנא לטלטל גמור קליפי אגוזים ושקדים ובטנים הקשים שאין ראויין לאכילה כלל לא לאדם ולא לבהמה עיין שם, הרי דאף דלא נחית לדברי המגיני שלמה כתב דסמכו האידנא על דברי רש"י.

וכן בתוספת שבת סימן ש"ח ס"ק ע"ז כתב ומה שנוהגין עתה לטלטל קליפי אגוזים עיין בשלטי הגבורים.

גם האליה רבה הביא דברי השלטי הגבורים אלא שכתב דהב"ח כתב דרש"י מודה למסקנת הש"ס דב"ה מקילין דמירי בעצמות הראויין לכלבים עיין שם בב"ח.

וידידי היקר הגאון המפורסם רבי אברהם שטגליץ שליט"א מרבני המערכת וחבר בד"ץ ביתר ורבה של קהילת צאנז ביתר העיר לי שאם הגרעינינים נמצאים במקום שאין נמצאים שם עוד בשבת וזה כבר לא גרף של רעי אסור לטלטל אותם.

גליון זה נודב ע"י ידידינו הרב מרדכי דרייפוס שליט"א ירושלים לעילוי נשמת זקינו הרב אברהם שמואל בן חיים יעקב פולק ז"ל נלב"ע כ"ה אדר ת.נ.צ.ב.ה.

תגובות אפשר לשלוח עד יום ב' בערב להרב אשר אנשיל שוורץ שליט"א רח"ת תכלת מרדכי 15/4 רמת בית שמש לבירורים בכל ענייני המערכת, בטל: 053-3166560 מייל: m0533166560@gmail.com פקס: 077-4448278

מדור משיב כהלכה

מדור זה נודב ונערך ע"י ידידינו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א מנהטן

משיב כהלכה שינוי וידיעת ההלכה - הלכות שבת כל השאלות הם מפורש ומשנה ברורה

על הפרשה

א [צ"ע- לחלק יצאת. על הפסוק בפרשתנו (פרק לה פסוק ג) לא תבערו אש בכל מושבתכם ביום השבת: נחלקו האם הבערה ללא יצאת או לחלק יצאת, והפירוש לחלק שאילולי פסוק זה הייתי חושב שאינו חייב עד שיעשה את כל הל"ט מלאכות ורק אז יהיה חייב, וצ"ע איך היה צד לומר כן, הרי ממעשה דמקושש ראינו שגם על דבר אחד חייב, אעפ"י שלא עשה כל הל"ט מלאכות?

ב [חידה. היכן כתוב בפרשה בלשון הווה (או עבר) על דבר שהוא רק עתיד להיות.

ג [חידה. מה הקשר בין תפילת שמו"ע לפרשתנו.

ד [חידה. איזה מצוה יש לדונה כמצוות עשה שהזמן גרמא ובכל אופן מצינו שנשים חייבות בה, ומדוע?

ה [שאלה. הנה כתב רש"י בפרשת ויקהל (פרק לה פסוק לד) ואהליאב - משבט דן, מן הירודין שבשבטים מבני השפחות, והשווהו המקום לבצלאל למלאכת המשכן, וצ"ע מדוע רש"י לא כתב כן כבר לעיל בפרשת כי תשא, עה"פ (בפרק לא פסוק ו) ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסאקה למשכן דן וקבל כל חכם לב נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתיה:

ו [הקב"ה ותרו? שאלה. כ' רש"י בתחילת פר' פקודי, משכן העדות, עדות לישראל שויתר להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכיתנו בתוכם. וקשה מהגמ' בב"ק נ ע"א שכל האומר הקב"ה וותרן יותרו חייו.

~ידיעת הלכות שבת~

ז [נפילת תחבושת, חידוד. ביום שישי נחבלו ר' שמעון ור' לוי בידם. לשניהם חבשו את היד עם תחבושת עליה נמרחת משחה אנטטיביוטית. בשבת בצהריים נפלה התחבושת מהיד של שמעון וכן מהיד של לוי. שניהם הרימו את התחבושת והחזירו אותה למקומה. לר' שמעון מותר להחזיר את התחבושת ולר' לוי אסור. מדוע? (לשניהם אותו פצע, אותה תחבושת עם אותה כמות משחה, והם החזירו את התחבושת באותה צורה).

ח [שאלה הנחת דברי יבש על קדירה ריקנית הפוכה העומדת על כירה גרופה וקטומה. הגב' הירש נוהגת בכל שבת להניח על הפלטה החשמלית קדירה ריקנית הפוכה (בד"כ תבנית אלומיניום הפוכה) ועליה שמה את החלות כדי לחממן לסעודת היום או לסעודה שלישית. האם מותר לה לעשות זאת?

ט [שאלה שניים מקרא ואחד תרגום. ר' דן קורא כל שבוע קודם תרגום ואחרי זה שניים מקרא, לכל פסוק ופסוק, ר' חיים קורא מקרא אחד ותרגום לכל פסוק ובשבת בשעת קריאת התורה מתכוין לצאת במקרא נוסף במה ששומע מהבעל קורא. האם הם יוצאים ידי מצות עשה מדרבנן של שניים מקרא ואחד תרגום?

י [שאלה טלטול סיר המכיל תבשיל. משפ' באום ואורחיהם סעדו את סעודת יום השבת בחצר ביתם. גב' באום נוהגת להוציא את כל החמין מהסיר בו הוא בושל ולהגישו לשולחן על מגש. בתום הארוחה הביאה גב' באום סיר נקי (מארון הכלים) לחצר, והעבירה אליו את מעט החמין שנותר במגש. האם מותר לה להכניס את הסיר עם החמין מהחצר לבית? מה יהיה הדין אם הביאה לצורך זה את הסיר הריק בו בושל החמין? (בשני המקרים הכנסת הסיר עם החמין לבית הייתה מחשש שמא הוא יגב).

כללי השתתפות

- 1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
- 2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכויו בהגרלה.
- 3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
- 4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
- 5. שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב כהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. [לברורים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 ל-9:00 בלבד]. השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. -יש עדיפות לשלוח התשובות מוקלד במייל כי כך זה ייכנס בעזה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. -שאר ענייני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח ניסן

